

“ Geef vrede ... “

**“Geef vrede, Heer, geef vrede, de wereld wil slechts strijd,
al wordt het recht beleden, de sterkste wint het pleit.
Het onrecht heerst op aarde, de leugen triomfeert...
er wordt zoveel geleden, de mensen zijn zo bang.**

Misschien heb je het lied al meegezongen of ken je het. Zo wààr nu, elk vers, meer dan ooit op zoveel plaatsen in deze wereld!

Zonet kreeg ik een bericht van een medezuster in Bagira (op 10 km. Van Bukavu): “Het is 8.30 u., we horen schieten rondom ons huis, vlakbij... We zitten samen binnen, in stilte wachtend ...”

Vorige zaterdag, de laatste dag op school, werden leerlingen en leerkrachten van onze Lagere - en Secundaire School in Kabare (op 30 km van Bukavu) midden in de openlucht-eucharistie opgeschrikt door de gewerschoten van, vandaag dus, een confrontatie van militaire groepen net achter het schooldomein ... Paniek ...

Op 27 juni, vandaag dus, zou er een overeenkomst Rwanda-Congo ondertekend worden voor een ‘staakt het vuren’ in Oost-Congo. Mijn Congolese medezusters hier, na alles wat ze al over overeenkomsten en dergelijke hoorden, twijfelen. Gebeurt het? Zoja, wordt ze gerespecteerd ...?

“Geef vrede ...”

Begin februari, toen Goma en Noord-Kivu al grotendeels in handen was van de M 23, met al de nefaste gevolgen vandien voor de bevolking, verliet ik Bukavu na aanraden van o.a de Belgische Ambassade. Vrij vlug daarna bezette M 23 ook Bukavu en een groot deel van Zuid-Kivu.

Ik krijg berichten van collega's in Bukavu. (Gelukkig is de communicatie per mail, per telefoon altijd mogelijk gebleven.) Op mijn vraag: “Hoe gaat het nu ?” antwoorden ze: “Goed, we leven nog.” of “Goed, we ademen nog.”! Soms is er een allusie op vermoorde vrienden, of op hun angst, hun honger. Ik kan het me (een beetje!) voorstellen. Mijn Congolese medezusters in Bukavu spreken over momenten van schrik door wat ze horen gebeuren maar voelen zich toch veilig in hun woning binnen het grote scholencomplex.

“Geef vrede ...”

In de stad Bukavu blijft het de laatste maanden relatief rustig en ik begrijp: veilig voor ons. De school functioneerde ongeveer het hele schooljaar. Voor de secundaire afdelingen zijn de examens en de deliberaties voorbij. Het staatsexamen voor de zesdejaars waarvoor je moet slagen om verder te kunnen voor studie of werk, is georganiseerd, zelfs in Burundi, Tanzania voor de gevluchte leerlingen.

In het binnenland is de situatie totaal anders omdat dààr precies de confrontaties van militaire groepen gebeuren: nu eens hier, dan daar, en onverwacht. In veel dorpen bleven de scholen het hele jaar gesloten, leefden de mensen bestendig in gevaar, verlieten gezinnen elke avond hun huis om zich voor de nacht te verschuilen in het bos ... en dat is voor velen al jaren zo. Onvoorstelbaar!

“Geef vrede...”

Ik kreeg mijn vliegtuigticket voor 10 augustus. Dan ben ik op tijd om in Bukavu mijn werk in de schoolbibliotheek voor te bereiden. Aangezien ik met mijn Congolese medezusters woon en werk in het grote scholencomplex, zie ik geen reden tot onrust. Ik reis mee met drie Congolese medezusters, na mijn “verplichte, verlengde vakantie” van zes maanden.

En in deze vakantie is er door de omstandigheden geen ‘Missiefeest’. Dank aan de vrijwilligers die er zich al zo vaak voor inzetten.

Het betekent natuurlijk niet dat de nood door de oorlog niet nog groter is! Ik denk nu aan een paar dringende gevallen: De armste families in Kabare, waar de oogst compleet vernield werd, of geplunderd. Van die oogst moeten de mensen leven!

Onze woning in Kabare waar onze zusters door een gewapende bende werden aangevallen, vastgebonden, nadat alle ramen kapotgeslagen werden tot ze er een vonden waardoor ze binnengeraakten. Daar moeten uiteraard ook tralies komen.

“Geef vrede...”

Mijn Congolese medezuster hier zegt: “ Ze mogen ons al onze grondstoffen (in de Kivustreek dus) blijven afpakken: coltan, kobalt, goud, diamant ... Wij hebben er toch nooit van geprofiteerd!

Maar dat ze ons vrede geven zodat wij vrij kunnen werken en leven, LEVEN !”

In alle machteloosheid tegenover onrecht, tegenover de “sterksten” kan ik misschien alleen daar waar ik ben, in dat kleine deel van de wereld, “vredestichter” zijn, met de mensen rondom mee blijven geloven en hopen. Wat bewonder ik hun taaie levenskracht, hun solidariteit! Ik wil het weer proberen daar in Bukavu, zoals jij het hier probeert!

Doorheen alles zegt de Liefde: “Ik zal er zijn!”

Dankbaar voor meeleven en natuurlijk voor ook een financiële steun (ondanks alle vragen om steun die je heel zeker ontvangt!)

Lea

Voor wie wil steunen:

IBAN BE 140000 0680 8083 BIC BPOTBEB 1

Religieuzen van de H. Familie

Chaumontelstraat 5 1030 Brussel

Met vermelding: Voor Lea, Bukavu

Of:

(Wordt dan automatisch, vanaf 40 € in rekening gebracht voor je belastingen)

KONTINENTEN KBC BANK

BE66 7380 3734 7143

KREDBEBB

Met vermelding van uw rijksregisternummer en voor Lea, Congo